

העליונות, וליחד הפל ביחוד שלם, ולשמח עליונים ותחתונים ברצון ובפונה שלו.

וכך אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, מהו שכתוב (שם א) אשה ריח ניחוח לה? אלא, לעמת שלש דרגות אלו - אשה. פנגד זה הלויים הממנים על השיר ולהרמת הקול, והוא מצד של אשה, ומכונים פנעם הנגון והחדוה והשיר.

ומתוך כך, כל פעם שהיה עולה על הדוכן בעוד שהוא גבר, ושלֵהבת האש חזקה בו להרים קול בנעימות הנגון, הוא פשר לעבודה. פיון שנחלשה שלֵהבת בחרותו, וגחלי האש דועכים בתוכו, הנה נחלש פחו, והקול מתחיל להשבר. אז כתוב (במדבר ח) ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד. ופסול לעבודה. מכאן והלאה, (שם) ושרת את אחיו וגו', ועבדה לא יעבד.

משמרות הרקיע, אף כך גם, שמפיון שבאים לנגן לפני רבונם, נקראים אישים. וכך שמעתי משמו של רבי שמעון בן יוחאי, שאמר רבי אליעזר, הדרגות הללו, יש מהן שממנות על השערים בחוץ, ומהן על השערים הפנימיים שלפנים.

אותם הפנימיים אומרים שירה, ועולים ונכנסים בשירה הזו חמש דרגות, עד חמשים, פנגד חמשים השערים של היובל. פיון שעולים לשם, נוטלת אותם ריח של אש לזהטת ושוכרת פחם. פיון שגשבר פחם, דוחים אותם, ויורדים מאותן הדרגות.

ועומדים בחוץ הממנים על השערים בחוץ, ואלו נוטלים חלקם מעשן האש של הקרבן, חוץ מאותם שנוטלים בפנים.

ביחודא שלים, ולמחדי עילאין ותתאין, ברעותא וכונה דיליה.

והכי אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (שם א ט) אשה ריח ניחוח לה? אלא, לקבל תלתא דרגין אליון, אשה, לקבל דא לויים, דממנין על השיר, ולארמא קלא, והוא מפיטרא דאשה, ומכוני בנעימותא בנגונא וחדוה ושיר.

ומגו כף, כל זמנא דהוה סליק על הדוכן, בעוד דאיהו גיבר, ושלֵהובא דאשא תקיף ביה, לארמא קלא בנעימותא דניגונא, איהו פשר לעבודה. פיון דאיתחלש שלֵהובא דבחרותא דיליה, וגומרין דנורא מתדעכין בגויה, הא אתחלש תוקפיה, וקלא שארי לאתתברא. פדין כתיב, (במדבר ח כה) ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד. ופסול לעבודה. מכאן והלאה, (שם כו) ושרת את אחיו ועבדה לא יעבד עוד.

משמרות דרקיעא, אוף הכי נמי דמפיון דמטון לנגנא קמי דמריהון, איקרון אישים. והכי שמענא משמיה דרבי (דף ק ע"ב) שמעון בן יוחאי, דאמר רבי אליעזר, דרגין אליון, אית מנהון דממנין על תרעין לבר, ומינייהו על תרעין פנימאין לגו.

אינון פנימאין אמרין שירתא, וסלקין ועאלין בהאי שירתא, חמשה דרגין, עד חמשין. לקבל חמשין תרעין דיובלא. פיון דסלקין תמן, נטיל לון רוחא דאשא מלהטא, ותבר תוקפיהו. פיון דאתבר תוקפיהו, דחיין להון, ונחתין מאינון דרגין.

וקיימין לבר, ממונין על תרעין דלבר, ואליון נטלין חולקיהון מתננא דאשא דקורבנא, בר מאינון דנטלי לגו. ובכל יום

ובכל יום ויום מתחדשים
הממנים על השירה, וזהו אשה.
הריח כנגד ישראל, שמתפללים
תפלה, שחשוכה לפני הקדוש
ברוך הוא כמו ריח בשמים של
גן עדן. נוחות, שהוא נחת רוח
לגבוה. כנגד זה הפהן, שהוא
מכון פנה, כמו שהרצון של
השם הקדוש, ומיוחד יחוד
באותיות רשומות, וכל הדרגות
מאירות ולוהטות, ונוצצות
בניצוץ עליון מתוך העמק
העליון הטמיר.

ועל פן צריך הפהן להיות חכם
(ולתקשט) בחכמה, ונאה בהשכל,
ויפה באור התורה, וזריז, ופקח
יותר מכל בני העולם. ואם הוא
עם הארץ, אין עבודתו עבודה,
ועליו פתוב (תהלים ה) לא יתיצבו
הוללים לנגד עיניך.

בא וראה, הזקמה של הפותי, אף
על גב שהתגיר, קשה לפרש
מפני הזקמה עד שלשה דורות,
כל שפן בעוד שהוא פותי.
הפשרה שבהם רות, ולא מצאנו
בה שום דפי כלל. וזוהי הנפש
השכלית. ערפה, שהיא הנפש
הבהמית, מיד חזרה לסרחונה
ולקלקולה. בא רבי חייקא
וינשקו. אמר, ודאי מעטים הם
שעוברת זהמתם מהם.

רבי נחמיה אומר, פתוב (מלכים א-
ב) וישם פסא לאם המלך. זו רות
המואביה, שזכתה וראתה למלך
שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך
השלים מיה ושנותיה. זהו
שפתוב (רות ב) ותהי משפרתך
שלמה. פתוב שלמה, וקוראים
שלימה. מלמד שראתה את
המלך שלמה על פסאו, וראתה
שכרה בעולם הזה ובעולם הבא.
והצא מן המקום אשר היתה
שמה ושתי כלתיה עמה כו'.

ויום מתחדשים על שירתא. וזהו אשה.
ריח, לקבל ישראל, דקא מצלו צלותא,
דחשיבא קמי קודשא בריך הוא, בריח
בוסמין דבגנתא דעדן. נוחות, דאיהו נחת רוח
לגבוה. לקבל דא פהן, דאיהו מכיון פוונה,
כגוונא דרעותא דשמא קדישא, ומייחד
יחודא באתוון רשימין, וכל דרגין נהרין,
ומתלהטין, ונצצי בניצוצא עילאה, מגו
דעומקא עילאה טמירתא.

ועל דא אצטריך פהנא למהוי חפימא (ג"א
ולתקשטא) בחכמה, ויאה בסוכלתנו, ושפיר
בנהירו דאורייתא, וזריז, ופקח יותר מכל
עלמא. ואם עם הארץ הוא, עבודתו לאו
עבודה, ועליה פתיב (תהלים ה) לא יתיצבו
הוללים לנגד עיניך.

תא חזי, זוהמא דכותי, אף על גב דאגיר,
קשה לפרוש מיניה זוהמא עד תלתא
דרין, כל שפן בעוד שהוא פותי. פשרה דבהון,
רות, ולא אשפחן בה שום דופי כלל. ודא
היא נפש השכלית. ערפה, שהיא נפש
הבהמית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה.
אתא רבי חידקא ונשקיה. אמר, ודאי דזעירין
אינון דמתעברן זוהמותיהו מינייהו.

רבי נחמיה אומר, פתיב (מ"א ב יט) וישם פסא
לאם המלך, זו רות המואביה, דזכתה
וראתה למלך שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך השלים מיה
ושנותיה. הדא הוא דכתיב, ותהי
משפרתך שלמה. שלמה פתיב, וקרינן
שלימה. מלמד, שראתה למלך שלמה על
פסאו, וראתה שכרה בעולם הזה ובעולם
הבא.

והצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי